

сублімації лібідо. Відтак, плата за прогрес культури - зниження рівня людського щастя внаслідок почуття провини [1]. Зазначені ідеї, звісно, не презентують всю творчу спадщину З. Фрейда, але вони демонструють радикальну зміну в світогляді західного європейця ХХ століття. Інтерпретація та аналіз різних аспектів концепції З. Фрейда сучасними дослідниками свідчить про те, що філософський потенціал його ідей ще далеко не вичерпаний.

ФЕНОМЕН ЗДОРОВ'Я У ФІЛОСОФІЇ ФРІДРІХА НІЦШЕ

Самойлова Ю.О.

Науковий керівник: проф. Утюж І.Г.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра суспільних дисциплін

Фрідріх Ніцше є одним з найактуальніших філософів сьогодення, особливо для нас, майбутніх лікарів, які повинні формувати свої філософсько-професійні погляди. Він був першим, хто відійшовши від опозиції "душа-тіло" в класичній філософії, сприйнявши людину, як фізичну та духовну цілісність, у якій вміло поєднуються суб'єктивні та об'єктивні аспекти.

Більшу частину життя Ніцше провів у боротьбі з фізичними та духовними стражданнями. Тому, це довічне протистояння він переніс на свою філософію. Головною ціллю у класичній філософії було досягнення цілковитого здоров'я, а хвороба виступала як патологія, якій не має місця в житті людини. На противагу цьому, Ніцше заклав ідею здоров'я, як динамічної сили, яка завжди протидіє хворобі всередині живого тіла. Посилаючись на роботи Ніцше, можна сказати, що здоров'я у його філософії являється не відсутністю хвороби, а силою, за допомогою якої людина долає хворобу. Тому, головною ціллю є не досягнення здоров'я, а боротьба за нього. І навіть сьогодні людство знаходиться у стані протистояння, бо здоров'я не дається просто так, його треба відвоювати у хвороби. Але, у той же час, філософ каже, що хворобу не треба уникати, бо без неї не буде боротьби, яка являється для нього головним сенсом буття. Отже, для Ніцше здоров'я фундаментально пов'язане з основною парадигмою його філософії - волею до влади. Ніцше вважав, що саме вона є єдиною рушійною силою людства, есенцією миру та сутністю буття для всього живого. Воля до влади, боротьба та внутрішня сила, яка накопичується в людині, все це робить з неї індивідуальність. Сам Ніцше сприйняв свої хвороби як подарунок, та борючись з ними, досяг неймовірних висот у філософії. Він казав, що його життя без боротьби за здоров'я не має ніякого сенсу. І тому, можна зробити висновок, що кожен індивід є дисбалансною системою, для якої не підходять загальноприйняті норми здоров'я або хвороби. Ці тези дуже важливі для сучасних лікарів, оскільки, більшість з них досі не відійшли від дуалізму, звертаючи увагу лише на фізичні хвороби пацієнтів.

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЦІЛИТЕЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Скріпкін С.В.

Запорізький державний медичний університет

Мета дослідження – дослідити нормативно-правові акти, які регулюють суспільні відносини, що складаються під час зайняття цілительством (народною медициною) в сфері, виявити проблемні питання регламентації цілительства, окреслити шляхи та напрями вирішення вищезазначених проблем. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, статистичний та порівняльно-правовий методи, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Достатньо популярною діяльністю в сфері охорони здоров'я на сьогодні є і залишається зайняття цілительством або народною медициною. Правовою основою для такого виду діяльності слугує ст. 74 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», Кваліфікаційні вимоги до фізичних осіб – підприємців, які займаються народною медициною (цілительством) та Умови зайняття народною медициною, що затверджені наказом Міністерства охорони здоров'я України від 16.03.2016 р. № 189, Порядок видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особи цілительських здібностей, затвердженого наказом Міністерства охорони здоров'я України від 23.09.2013 № 822 та інші нормативно-правові акти. Висновки. Відповідно до законодавства

України цілительство як заняття не є медичною практикою і не потребує спеціальної ліцензії, але потребує видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особи цілительських здібностей. Цілитель не є медичним працівником, тому не може надавати медичну допомогу. Але, аналізуючи дефініцію цілительства, що міститься у чинному законодавстві, вона є аналогічною медичній допомозі. Крім того, детально законодавством не прописано права та обов'язки цілителя, види юридичної відповідальності, не затверджено типову форму договору.

ФІЛОСОФСЬКО-СВІТОГЛЯДНІ СМИСЛИ МАЙБУТНЬОГО ЛІКАРЯ

Соколовський Д.М., Пашко О.Є.

Науковий керівник: проф. Утюж І.Г.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра суспільних дисциплін

«Лікарі – лікують хвороби, здоров'я ж людина повинна здобувати сама.»

Амосов Микола Михайлович

Метою роботи стало порівняльне дослідження світоглядного фону студентів Запорізького державного медичного університету в контексті розуміння валеологічних аспектів збереження здоров'я українського населення як основного напрямку розвитку державності та суспільства на загал. Методи дослідження. Було проведено систематичне тестове анкетування студентів першого, другого та третього курсів лікувального факультету в кількості 200-т чоловік. За результатами тестового анкетування були визначені чотири головні причини, які, в найбільшій мірі, є визначаючими факторами зниження рівня здоров'я людей, а саме, це недостатній рівень соціально-економічного стану держави, зниження духовного та розумового розвитку у певних верствах населення, недоліки надання кваліфікаційної допомоги у медичній галузі та відсутність розуміння комплексу причинно-наслідкових зв'язків між виникненням патології (хвороби) та попередніми діями людини, які приводять до виникнення захворювання. Висновки. Згідно з роботами експертів (І.Г.Утюж, І.А. Гундаров, А.И.Субетто) здоров'я, як понятійно-категорійний ряд в аспекті філософського дискурсу виставляє розуміння комплексу причинно-наслідкових зв'язків на перший план, і в особливості недостатність розуміння цих зв'язків з точки зору філософської та валеологічної підготовки світогляду молодих лікарів, що в подальшому виявляється у зниженні формування рефлексивної суспільної свідомості у розумінні проблем збереження здоров'я населення України.

ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Терешко Х.Я.

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

Кафедра медичного права

Відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічною інформацією є відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації. Пропонуємо розглянути більш детально порядок доступу до публічної інформації в сфері охорони здоров'я. 06 травня 2014 р. Міністерство охорони здоров'я України (далі – МОЗ України) прийняло наказ №299 «Про організацію виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації» у Міністерстві охорони здоров'я України», яким затверджено порядок доступу до публічної інформації розпорядником якої є МОЗ України. Запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запити можуть надходити до МОЗ України в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, за допомогою телефонного та факсимільного зв'язку, електронною поштою, подані особисто). Відповідно до ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію має містити: 1) ім'я (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку, якщо такий є; 2) загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит, якщо запитувачу це відомо; 3) підпис і дату за умови подання запиту в